

**BOŽIČNI
KONCERT
V BUDIMPEŠTI
STR. 3**

**ZABADANJE V
ANDOVCAJ
STR. 4-5**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 13. januarja 2005 * Leto XV, št. 1

Slovenski koledar 2005

PRIHAJA MLADA GENERACIJA AVTORJEV

Kako hitro se pomika čas, vidimo tudi pri Slovenskem koledarju, nepogrešljivi letni publikaciji Zveze Slovencev na Madžarskem. Da se čas pomika neustavljivo, spoznavamo, če zdaj prelistamo prvi Slovenski koledar, ki je izšel leta 1986, tedaj še pri Demokratični zvezi južnih Slovanov v Budimpešti, in letošnjega, ki je izšel pred božičem. Razlika je očitna – skoraj – v vseh ozirih: letošnja publikacija ima potrojen obseg v straneh in nakladi, v tem času je močno napredovala tiskarska tehnika in tisto najpomembnejše – koledar prinaša dosti več vsebinsko različnih prispevkov z bogato fotokroniko, kamor so zajeti domala vsi dogodki med Slovenci na Madžarskem. Napredek na vseh ravneh, edino, kar se ni spremenilo, je pomen Slovenskega koledarja, ki je bil sredi osemdesetih let najmanj tako velik kot sedaj. Takrat je Slovenski koledar prinašal skoraj neslutene spremembe, kajti do tedaj so v Porabje poslali nekaj sto koledarjev, v katerih sta prevladovala hrvaški in srbski jezik, slednji seveda v večini težko berljivi cirilici, slovenski delež pa je bil zaobjet na približno tridesetih straneh. Želja po samostojnosti je bila uresničena po spremembah, ki so se nakazovale na madžarskem političnem obzorju in omogočile ustanovitev Zveze Slovencev, izhajanje časnika Porabje, pripravlja-

nje samostojnih slovenskih televizijskih oddaj in na medijskem področju še prve samostojne slovenske radijske postaje v Monoštru. Čeprav je bilo nekaj poizkusov že prej, je Porabski knjižni dar začel neprekinjeno izhajati leta 1998 v sodelovanju s soboško založbo Franc-Franc in romanom Erd, letos pa je sedem kratkih zgodb Karoline Kolmanič izšlo pod naslovom Njena razpotja/Njena razpوتا, v knjižnem jeziku in prekmurskem narečju, za kar je poskrbel književnik Milan Vincetič.

S 384. stranmi je Slovenski koledar 2005 po obsegu dosegel zgornjo mejo, česar se zaveda tudi urednica Marijana Sukič, ki se zmeraj sooča s

standažnim uredniškim problemom: ob koncipiranju publikacije se sprašuje, kako pravočasno zagotoviti dovolj zanimivih tekstov; ko predaja material v tiskarno, se drži za glavo in sprašuje, kje se je nabralo toliko gradiva. Tu bo moral prej ko slej stopiti na sceno *uredniški koš*.

Slovenski koledar 2005 je vsebinsko bogata in grafično lepo oblikovana knjiga, v kateri je dovolj pestre vsebine za večino bralcev. Spoštovano je tudi nenapisano načelo, da mora imeti koledar nekaj narodnostno političnih tekstov za tiste, ki od zunaj spremljajo življenje manjšine; to so članki, po katerih bodo posegali strokovnjaki čez daljše časovno obdobje, ko

bodo želeli dobiti vpogled v porabski narodnostno politični prostor. To nalogo pri drugih manjšinah prevzemajo razprave in študije, ki izhajajo samostojno, medtem ko je o Slovencih na Madžarskem še vedno sorazmerno malo napisanega in objavljenega tako na Madžarskem kot v Sloveniji. Kar lepo število naklade – letos 1600 izvodov – dobijo bralci v Sloveniji, med katerimi je iz leta v leto več Goričancev, ki sta jim blizu vsebina in porabsko narečje.

Urednica Marijana Sukič se v uvodnih besedah *Čakati in pričakovati* dotakne lanskega najpomembnejšega dogodka, vstopa v Evropsko unijo: „Od unije smo dosta čakali,

mogoče celo preveč. V praktičnem življenju zdaj gnauk drugo ne čutimo, ka se leko bole svobaudno gibamo.“ Nekaj, kar mnogo bolj ceni starejša in srednja generacija, ki se spominja bodoče žice, ki je ločevala od sosednje Avstrije ali močno zastražene meje do goriških Čepincev. Iz uvodnega dela naj omenim tri tekste, in sicer se Erika Köles Kiss sprašuje Zakaj mlajši ne stojijo? Zakaj otroci ne berejo; Valerija Perger predstavlja Eriko Glanz – nagrajeno slovenskega šolskega ministrstva, Jože Vugrinec objavlja zapis Dr. Anton Vratusha – devetdesetletnik (rojen 21. februarja 1915). Sledijo poglavja Porabje in Prekmurje in da in gnes/Porabje in Prekmurje nekoč in danes. To je tudi najboljše razdelek, za katerim so Langanje po svejti/Potepanje po svetu; Za mladi rod; Za duge zimske večere/Za dolge zimske večere; Nika za vertinje/Nekaj za gospodinje; Nika za smej/Nekaj za smeh in Kronika dogodkov. Nova razdelka sta Za mladi rod, kjer študentke in študenti opisujejo študij in življenje v Ljubljani in Mariboru, in kot poudarja urednica, tu objavljajo bodoči stalni avtorji Slovenskega koledarja; in nov je razdelek Nekaj za gospodinje. V koledarskem delu so reprodukcije del iz likovnih kolonij v Monoštru, na naslovnici pa znani andovski zvok.

Ernest Ružič

Na pragi nauvoga leta

Na začetki nouvoga leta si vsakšči človek postavi pitanje, ka njemi ma prinesli nouvo leto, srečo ali nesrečo, blajženstvo ali neblajženstvo, zadovolnost ali nezadovolnost, ali bode bougše ali slabše tou nouvo leto od toga preminoučega. V etom dugovanji nega razločka med srmašnima pa med bogatim človekom, med varaškim ino vesničkim stančarom. Vsakšči človek se vüpa, ka nika lepšega, nika bougšega pride, nika bougšega od toga, kak je bilou do etüga mao. Ali nišče nemre točno znati, ka na njega pravzaprav čaka, ka njemi prinese prihodnost. Tou je velka skrivnost žitka. Ali vsi se trouštamo. Troušt pa človeka obdržava ešče vu najvejšoj žalosti, vu najvejšoj nevouli.

Na pragi nouvoga leta blajženo nouvo leto željemo našim bližnjim, prijatelom, kolegom. Različne obljube davamo eden drugomi, najme ka hejnjam s zdravji škodljivim kajenjem, s popivanjem, z uživanjem mamil pa s strastnimi srečolovnimi igrami. Ali trnok rejdko davamo takše obljube, ka bomo drugim pomagali, tistim, šteri so potrejni naše pomouči, beteznim, onemoglim, osamljenim, brezposelnim, brezdomcem. Rejdko davamo takše obljube, ka bomo humani, ka se bomo v prihodnosti z lübeznostjo odnošavali k drugomi človeki. Samo čakamo, ka pride končno ednouk že lepši, srečnejši, blajženi žitek, z ednov rečjouv, čakamo na čüdo. Malo nas je takših, šteri bi mislili na tou, ka de žitek, ka de nouvo leto od toga lepše ino bougše, ka mi lidge bougši gratamo. Če smo pred svetkami hodili v nakupovalne centre, -što bi nej hodo- te smo leko vidli, ka so nakupovalne košarice, nakupovalni vozički bili napunjeni z vsemi dobrotami, z jejsvino, pitvino, z vsem, ka se človeki samo zalüšta. Nej smo pa vidili, ali nej smo ščeli opaziti tiste srmake, šteri niti vsakdenešnjega krüja nemajo, šteri nemajo streje nad glavo, pa šteri si niti ne vüpajo v bližino teh velikih trgovin, če gli bi bili radi deležni bar edne ma-

le drobtinice tiste obilnosti, iz štere bi njim s človečo dobrotivnostjo darüvali te jzmožni, ar je dražari ino poljaki včasí odtirajo od tistec, naj ne kvarijo svetešnju razpoloženje, panoramo okoulice ali zna biti zato, ka od toga nemirna grata dremajouča düšna vest küpcov. Če gli se vösmejemo iz stare idealistične filozofije, dönok žive mo po njenih principaj, najme ka tou, ka ne vidimo, spoj ne obstaja, komčimar za nas ne obstaja. Edno žalostno, osupljivo videnje, ino zbüdena z njim čütenja, nemrejo biti zničena z nikšim dobrim dugovanjem, štero po tistom pride. »Mille piacer non vagliono un tormento.« / »Gezero vživanja ne dosegne edinoga mantranja«, piše Petrarca, taljanski pesnik ino humanist 14. stouletja. Ali tüdi v obilnosti živečim lidem vzememo s tem tisto prijetno občütejnje, štero davle človeki veselje darüvanja, tisto veselje, ka človek te občüti, gda nüdi pomouč potrebniomi.

Kak bi lejko polepšali, pobougšali žitek mi prousti lidge, spitavajo včasí vnougi. Če bi nepričakovano velki pejnec gvinali na kakšoj srečolovnoj igri ali kakšji drugji pejnec doubili, te bi mi tüdi leko dobrovolna darila talali. Ali tak? Ja, tüdi brezüi toga leko pobougšamo žitek, že s tem, če mi sami bougši gratamo. Mislite na tou, ka je žitek nej samo od materialnoga bogatstva lepši, nego ravno tak tüdi od dühovnoga. Tou je istina, ka je materialna dobrina važen tau blajženstva, tak ka gladüvajoučemi človeki dajmo najprvle krüja, ali včasí po tistom pa lübezen. Tisti, šteri se počüti za »človeka«, se nemre oddvojiti od trpejlnja sočloveka, nemre zaprejeti oči ino vüja pred trpečo živino. Če vsi küperdržimo, pa probamo pomagati potrebniomi, de dosta menje žalostnih, nesrečnih, depresivnih lidi tüdi eti na Vogroskom. Tisti, šteri ednouk sprobaj, kakše dobro občütejnje je pomagati potrebniomi, bi tüdi drgouč rad vido zadovolstvo ino blišč v očaj nesrečnih lidi, šterim je nazaj povrno vero v človeka.

Humanost pa ne pomeni samo pošüvanje človeka, lübezen do človeka. Humanost znamenuje pošüvanje ino lübezen do vsakšega živoga stvorejnja eti na Zemli. »Humanost znamenuje utelešenje moralnoga vrejdnostnoga reda živlejlnja željne narave«, piše nemški zdravnik, teolog, filozof ino orgelski umetnik Albert Schweitzer, šteri je cejli svoj žitek aldüvo za najbolje srmašne lidi sveta. Obednom pa, kak vadljuje Johann Wolfgang von Goethe, je etično mislejnje izraz same nature. Z Nobelovim lounom obdarüvani vrač - na peldi svojega lastnoga žitka vsakšemi človeki kaže pout, po šteroj hodeč se lejko navčimo, kak se more pošüvati narava, žitek nasplošno, žival, rastlina. Naj nouvoj, gorzraščajoučoj generaciji ne kažejo peldo vu luksuznih avtomobilaj sedeci brezdüšni lidge, nego naj humanost premaga oblast materialnih dobrin. Pravičnost, dobroua, lübezen so takše sile, štere so močnejše od vsakše druge sile na svejti.

Znanost ino tehnik sta že takše višine razvitosti dosegnole, ka dostokrat že sami strokovnjaki nemrejo nasledüvati vse njuve dosežke. Zato bi končno ednouk že tüdi düšo ino dühovnost človeka mogli razvijati, naj konstruktivno zna ravnati z materialnimi dobrinami, štere njemi stojijo na razpolago, naj takše okouliščine stvorimo eti na Zemli, gde se človek, žival, rastlina enako dobro počüti, gde se nikomi več nede trbelo bojati, gde nišče nede mantrao živali, gde ne denejo na nikoj rastline.

Naj se spunijo naše želje, naj naš žitek rejsan lepši, bougši grata, samo tou edno stvar moremo včiniti, najme iskati mogoučnosti tistoga, kak bi leko ešče več dobrega činili, kak smo bili zmožni do tejsa mao.

Blajženo nouvo leto želim vsem bralcom našega časopisa.

Suzana Guoth

Kalendari

Leto ma dvanajst mejsecov, ka je tak gvüšno kak enkrat edna. Dönok pa vsi ne vejo, ka je tou nej vsigdar tak bilou. V zgodovini so nücali več različnih kalendarov. V časovnom redi je biu tisti najstarejši, šteroga so stari Rimljani pred prejkvzetjem lunisolarnoga leta poznali, fundament šteroga je bilou lunino leto, štero je sestavljalo deset ali dvanajst mejsecov, pa so etak meli skupno 354 dni. Tak, ka je lunino leto za 11,25 dnevoj bilou kračše od solarnoga leta, so se lejtni časi vsakše leto potegnoli na kesnejši cajt. Takše formo so si probali pomagati, ka so od časa do časa notrispelali eden zvönreden mejsec, tak imenüvani lunisolarni mejsec. Te sistem je za volo toga nej biu praktičen. Lunino leto so nücali Mohamedani, lunisolarno leto pa Židovje, stari Grki ino Rimljani. Od začetka mao so solarno leto meli v Egipti. Predhodnik vezdašnjega kalendara, šteroga fundament je bilou solarno leto, tou je nouvo časovno štetje, je v 46. leti po Kristuši cesar Julius notrispelo po posvetovanji z aleksandrinskim vučenim modrijanom Sosigenesom. Prvi januar je doloučo za začetek nouvoga leta. V solarnom leti Zemla v 365,25 dnevoj ednouk obkrouži Sunce, zato se more vsakših štiri lejti vpelati edno prestoupno leto.

Rejč »kalendari« izhaja iz latinskoga »calendarium«-a, ka telko znamenuje kak prvi den mejseca. Tou je biu tisti den, na šterom so mogli lidge poravnati vse dugé pa plačati žau (obresti). Ime mejseca »januar« shaja od imena boga sunca, boga časa, boga vsakšega začetka ino konca, boga vsakšega vhoda ino izhoda starorimske mitologije »Janusa«.

Prvle, kak so vönajšli mehanično vöro, so lidge poznali samo sunčno vöro, štera je čas samo podnevi mogla kazati, gda je sunce sijalo, tak ponoči nejso mogli znati, kelko je vöra. Začetek dneva so ranč zato računali od dvanajste vöre poudneva, šteri se je končao drugji den poudneva, nej pa od dvanajste vöre ponoči, tou je od pounouči naprej. Den so samo te začnoli šteti od dvanajste vöre ponoči, tou je od pounouči do pounouči, gda so vönajšli gnešnje vöro.

Za tiste, šteri vörjejo v praznovanje, ne škoudi znati, ka je srečni kamen mejseca januarja granat, tou je poudragi kamen temno rdeče farbe, s šteroga delajo lepe broše, zapesnice, lončke pa prstanke, med roužami pa klinčki prinesejo v januaru najvejšo srečo.

S. G.

Božični koncert v Budimpešti

2003. leto smo v Budimpešti pri Slovenskem društvu naj imeli božičnega koncerta, ka smo te meli občni zbor. Na tejn zbori smo zbrali nauvo vodstvo in zato

mlajši, na tiste božiče. Kak lejpi božiči so bili. Bili so malo bola siromašni ali vcejlak drugi kak zdaj in se nam zdaj tak vidi, dosta lepši. Tau pa gvušno zatau, ka smo

Zdaj je tō tak bilau. Na prijatelskom večeri so se srečali nekdanji vaščani, sosedje, prijatelji in smo se veselo meli. Škoda, da je zbor mogo domau titi, kljub temu,

je božični koncert vōosto. Zato smo ga lani, decembra 2004 organizirali. Pozvali smo pevski zbor Avgust Pavel z Gorenjoga Senika. Oni so že gnauk bili pri nas na takšnom koncertu. Veseli smo bili, ka so sprejeli našo pozvanje. Zbor je gori stau-po pod vodstvom Marije Trifus, ona je pevovodja zbora že duga lejta. Napovedovalka je bila Irena Barber. Biu je advent, adventsko čakanje. Zbor je začno s pesmijo *Dona nobis pacem - Daj nam mir Gospod Bog-Adj nekünk békét Uram*. S tejni mislimi se je začno adventno-božični koncert. Če je advent pa božični koncert, seveda se je koncert nadaljeval s cerkvenimi pesmimi. Spejvali so pesmi *Je angel Gospodov, V nebesih sem doma, Večernica, Ave Marija*. Solo je spejvala Eva Časar. Gda si je zbor malo počivo, je nas Irena Barber pelala nazaj v stare čase. Prajla je, naj si malo zapremo oči in mi starejši si naj mislimo nazaj, gda smo mladi bili ali ešče

ešče te mladi bili in če je človek mladi, je vse lepše. Tak pravijo in je rejsan tak. V drugem deli koncerta so spejvali pesmi od božiča, *Poslušajte vsi ljudje, Oj srečno mesto Bellehem, O pastirci vi, Božična noč in še druge*. Spejvali so tudi vgrsko *Egi szent béke jőjj...* Na konci koncerta je prišla najlepša pesem, stero po cejlom svejti spejvajo, *Sveta nauč*. Tau pesem smo mi tō z zborom spejvali. Čudovito lepau je bilau! Tak svetešno! Lepau smo se pripravljali na božič. Prajli smo, škoda, ka je konec. Če je kaj lejpo, te človek želi, naj dugo drži. Senički pevci so nam prinesli lejpi adventni vejnec, napravljani iz domanje borojce iz porabske gaušče. Denilo je po domanjom. Hvala za lejpi dar. Nej so nam samo vejnec prinesli. Prinesli so nam slovensko materno rejč z rojstnoga kraja, iz Porabja. To materno rejč mi v Budimpešti sploj pogrešamo. Zato je za nas dosti vrej-dno, če ena skupina pride k nam iz Porabja ali Slovenije.

ka je naš Hugo Čerpnjak veselo igro. Vsakšo srečanje z domanjim lüstvom je lejpo pa prijeto. Tau je tō lejpo bilau. Zbor je tak lepau spejvo, ka so nam pesmi segale do srca. Leko ka zatau, ka so pesmi domanje bile, domanje lüstvo nam je spejvalo, nisternimi našomi člani so se oči svejtile. Najlepša hvala za te lejpi večer, za te lejpi koncert. Dugo nam ostane v spomini. Na tom srečanju smo meli goste od Veleposlaništva R Slovenije v Budimpešti, kak vsigdar. Počastiu nas je veleposlanik Andrej Gerenčer in drugi sodelavci veleposlaništva. Na konci so mlajši od Miklauža dobili mali dar. Našo prireditev je pomago iz Slovenije Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, Ministrstvo za kulturo, Javni sklad za narodne in etnične manjšine na Madžarskem ter Zveza Slovencev. Najlepša se zahvaljujemo v imenu Slovenskoga društva v Budimpešti.

Irena Pavlič

Poštenjé dali starejšim

Na Gorenjom Seniki živi 110 takšni lidi, steri so starejši od 65 lejt. 12. decembra je domanja samouprava pozvala vse starejše, da bi njim pred svetki malo veselja spravila. Prišlo ji je sedemdeset, stere je v kulturnom daumi pozdravo župan Martin Ropoš. Potejm so si leko poglednili komedijo Irene Barber Na biroviiji, stero je zašpnila števanovska gledališka skupina. Starejše je občina lepau pogostila.

I.B.

Sodelovanje med porabskimi in prekmurskimi lovci

Gojitveno lovišče „KOMPAS“ in Lovsko društvo „HARMA-SHATÁR“ sta letos podpisala listino o medsebojnem sodelovanju na področju gojitve, lova in varstva divjadi ter narave, o športnem in prijateljskem sodelovanju med lovci in gozdarji na obeh straneh državne meje.

Tako smo povabili slovenske kolege na pogon in lov na divje svinje v Porabje. Naše vabilo so z veseljem sprejeli. Lovci Gojitvenega lovišča „KOMPAS“ so v lepem številu prišli 11. decembra na Madžarsko. Šli smo loviti divje svinje in lisice v okolico Verice. Videli smo veliko divjih svinj in gostje lovci so imeli srečo, da so ustrelili pet divjih svinj, kakor se lepo vidi tudi na fotografiji.

Po uspelem lovu smo jih povabili na skupno večerjo, na kateri smo se vsi zelo dobro počutili.

Sodelovanje se bo nadaljevalo, kajti od Gojitvenega lovišča „KOMPAS“ smo dobili vabilo za mesec januar za lov na fazane.

Gabor Dončec

OD SLOVENIJE...

Slovenija prevzela predsedovanje OVSE

Slovenija je 1. januarja prevzela predsedovanje Organizaciji za varnost in sodelovanje v Evropi (OVSE). Tako bo leto dni skrbela, da bo delo v tej največji regionalni varnostni organizaciji na svetu teklo gladko, skušala pa bo pripomoči tudi k njeni uspešni reformi. Na položaju predsedujočega OVSE je bolgarskega kolega Solomona Pasija nasledil vodja slovenske diplomacije Dimitrij Rupel.

Novi zakon o varnosti cestnega prometa

Novi zakon o varnosti cestnega prometa, ki se je začel uporabljati v začetku leta 2005, prinaša predvsem višje denarne kazni za cestno-prometne prekrške. Prehitre voznike bo lahko denimo za prekoraitvev hitrosti v naselju za več kot 50 kilometrov na uro odslej ob globi v višini najmanj 120.000 tolarjev doletelo tudi prenehanje veljavnosti vozniskega dovoljenja. Z zakonom, ki bo nadomestil tistega iz leta 1998, naj bi sicer predvsem izboljšali prometno varnost na slovenskih cestah, vendar na policiji pričakujejo, da bo učinek novega zakona zgolj kratkoročen.

Izstopajo predvsem višje sankcije, ki se nanašajo na prehitro vožnjo in na vožnjo pod vplivom alkohola. Zaradi že omenjene huđe prekoračitve hitrosti v naselju bo lahko voznik izgubil voznisko dovoljenje, drugače pa je denimo za prekoračitev hitrosti v naselju do 20 kilometrov na uro predvidena globa 30.000 tolarjev in ena kazenska točka, za prekoračitev nad 30 kilometrov na uro pa najmanj 120.000 tolarjev kazni in najmanj pet kazenskih točk.

Enako kot pri huđi prekoračitvi hitrosti v naselju je tudi za vožnjo pod vplivom alkohola nad 1,5 grama alkohola na kilogram krvi oz. 0,71 grama alkohola na liter izdihanega zraka predvideno prenehanje veljavnosti vozniskega dovoljenja. Drugače pa bodo lahko imeli vozniki tudi v prihodnje v krvi do največ 0,50 grama alkohola na kilogram krvi, vendar pod pogojem, da pri tem ne bodo kazali znakov motenj v vedenju.

Zabadanje v Andovcaj

Manjšinska samouprava v Andovcaj je na natečaju (pályázat) dobila pejnaze za ohranitev stari šega. Tak smo se odlaučili, ka pripravimo zabadanje po starom.

Če rejsan smo steli rano zabadati, je vrejmjen vözdalalo z nami, samo kaulek 11. vöre smo svinjau zabodnili.

17. decembra je cejla ves rano gor stanila, že v šestoj vöri smo notranaložili v kotau, naj na sedmo vöre mamovrauču krop. Tak je bilau, ka na tisti čas že svinjau prejkripelamo iz Otkovec. Dapa samo je tak bilau. V sedmoj vöri smo ešče kaulak kotla stali pa smo se tak segrejvali, kak v ameriški filmaj leko vidi, gda kaulek bečke stojijo, v steroy odjen gori. Zaka smo se segrejvali? Zato, ka smo nej mogli z mest. Vnoči je dež ušo, do zranka je pa od tauga vse led grato. Gnauk se je eden vte-gno, gnauk drugi.

»Ka mo zdaj delali?« si zmišlavamo. »Svinja je v Otko-

vci pri Zvejri, mi smo pa tū v Andovcaj, dež pa vsigdar bole dē. Djaustji Rudi, steri bi mesar bijo, iz Sombotela tak ne more pridi v tašom vrejmjen.«

»Sreča, ka so iz Verice Sabatin Endre, Mankoški Kari pa Ferencin Karči dola leko prišli.« pravim.

»Dja sam je pripelo.« pravi Djürvin Zoli. »Te se je ešče nej tak fejst sklizalo. Drugo nega, notra v auto pa sprobamo.« pravi. »Dja mo Veričane pelo.«

Notra v auto zuskačejo pa se že pelajo tō. Mi, Andovčani pa samo gledamo eden na drugoga.

Po ledej smo go vlekli do poštiže.

»Tauma Zolina se nika ne štē, zato ka je on taši divdji.« pravi Karbin Joži.

»Dobro, te mi tō sprobamo. Prikaulico za auto zvezemo pa se pelamo.«

Do pulonja brga smo prišli pa vrag vdaro. Nej ka naprej, bola znak smo se čujskali. Ovak smo se nej mogli obrnauti, samo tak, ka smo prikaulico dola zakapčili, auto smo pa kak sani kaulak čujskali. Za pet minutov smo se že pa pri kotli segrejvali. Gnauk je samo mobitel zvonijo. Zoli je bijo.

»Gde ste? Zato, ka smo mi že pri Zvejrin Vendeli.«

»Mi smo pa ešče doma. Čakaj ti nas tam, sledkar ešče gnauk sprobamo.« pravim pa mobitel v žepko dejam. Ne vejm, ka baude, zato ka je paut vsigdar laguvejša, že je taša kak gledalo.

Pa smo nazaj šli se segrejvat k kotli. Mobitel je pa zvonijo, pa je Zoli bijo.

»Ka je zdaj?« pita.

»Ka bi bilau? Nika. Ne moremo v Otkauvce priti.«

»Pojte, ka je gazda že dva litra palinke vönataučo. Pomalek že več palinke spijemo, kak do oni na tau svinjej haska meli.«

»Dobro, nam tō šparajte palinko, vej pridemo. Gda, tau ešče ne vejm, dapa pridemo.«

Deset vöra je bila, ešče itak smo se pri kotli segrejvali.

»S tauga več gnes tak nika nede.« pravi Karbin Joži.

»Če včas in v paunauči, dapa te go tō dolazarežemo. Ka povejo v sausednoj vesi, eden keden do se nad nami smejali. Če ovak nej, te go na sanaj prejkripelamo, dapa tau ta moramo napraj-

Brezi palinke nega zabadanja.

»Palinko prineste, ka ovak zmrznemo.« pravi Kovačin Tibi.

»Dja dem domau po lopate pa malo storimo paut, leko ka de tak šlau.« pravi Djürvin Karči.

Sprobali smo, dapa nej šlau. Že spodkar pod brgaum smo stanili.

»Tau bi ovak nej šlau, samo tak, če bi cejlo paut do Otkauvec dola posipali s suldjavu, dapa tau je pet kilomejtrov, tau ne more.«

ti, v špoti naj ne ostanemo.«

Kak smo etak zmišlavali, gnauk je samo eden tovornjak prileto pa sau toro po pauti proto Števanovcam.

»Tak smo te že čakali kak Mešaša.« pravi Karbin Joži.

»Frtau vöre mo čakali pa dem, dočas se že malo odtopi led.«

Za pau vöre, gda smo pri Zvejri stanili, drugi so že s štriki pa z nauzičom pri glejvi stali.

»Če bi zdaj nej prišli, te bi go sami dolazarežali.« pravi Endre.

Zabadanje v Andovcaj

»Tauma bi mi samo radi bili.«

»Dočas nikam nemo šli, dočas vi to ne spijete edno palinko. Zabadati brezi tauga ne more,« pravi gazda pa kupice vsakšoma v roku da.

Posmodili smo go s slamov.

»Zoli, ti dočas idi notra v glejv pa drugo svinjau zapri notra, samo naj ena ostane v šalaši.«

Djesti zatok tā vejmo.

Mi smo že palinko spili, Džurvin Zoli se je ešče itak s svinjami mantrau.

»Ka je? Ne ladaš z njimi?« smo se smejali.

»Ne vejim, ka je s tauv, stero notra škem zaprejtj, dapa za vraga nede notra. Samo

stoji pa gleda kak eden norc.«

Ozark za nami se je Vendel smejav. »Zato nede notra, ke se uče. Zdaj go leko kové kak šké pa eden stopaj ne deje.«

»Poj vō, Zoli, vej dja sprobam,« pravi Kovačin Tibi.

»Poj, pa probaj samo, vejš vido, ka tebi tō nede šlau.«

Pa rejsan je tak bilau.

»Ne vejim, ka je gnes, dapa gnes nika nede. Baug nas vejn kaštiga, ka v petek zabadamo,« pravim drugim.

»Kukarčno daro prinese pa tisto ji trbej v kopanjo vlejati, leko da te

notra na mesto ušla,« kriči vō s šalaša Kovačin.

»Na, Baudji vala, ka smo go

»Gde je naužič?« kriči vsakši.

»Tašo nega, vej je pa tū bijo.«

»Dugo ne more čakati, zato ka de včasim brsala,« pravi Endre.

»Tauga iščete?« pita Ferencin Karči pa naužič kaže.

»Tauga, tauga, samo ga es daj!«

Endre go je brz pikno pa go tak zavado, ka vejn dvajsti litrov krvi vō iz nje steklo.

»Na, zdaj na tau velko mantranje edno palinko moramo vrezati,« je pravo Vendel pa že Mankoškoma Karina puno nalejo kupico.

»Kak mo go zdaj dola do poštuje nesli? Z autonom es gora ne more pridi.«

»Naletja,« pravi Endre, »z ednim štrikom go dola-potegnemo, tau de šlau kak sani po tau ledej.«

Rejsan je šlau. Svinja se je tak počujnsila, ka ešče Endrena nogé je vōvdarila, on pa na rit doladūno na led vcuj k svinjej.

»Vidli ste, kak je naura svinja, ešče zdaj me je v kla vdarila,« se je smejav.

Gda smo go v Števanovci v Konkolič bauti dolazmerili, nej smo dali valati, ka je tak žmetna.

Dvejstapetdesettri kil je vagala, kak eden menški elefant. Nej zaman se je garica tū vtrgnila, gda smo svinjau gora na kupanjo djali.

Klobasi smo skurok do Būdinci vlejki.

Potejm se je že dosta zanimivoga nej zgaudio. Stau litrov žira smo vōocvrli. Klobasi smo telko napravili, ka smo več nej meli mesto, zato smo je pa prejkvlekl v Budince, naj se oni tō mantrajo malo z njimi. Tri kotla kapūste smo skūjali, mesau pa ešče zdaj djeimo, gda januara te redé pišem.

K. Holec

NSE HUNGARIA, az NSE csoport magyarországi leányvállalata, garanciális szolgáltatásokat nyújt számítástechnikai és híradástechnikai gyártóknak a javítás, a logisztika és a telefonos ügyfélszolgálat terén. Most induló új szolgáltatásunk keretében **telefonos ügyfélszolgálati munkatársakat** keresünk **szlovén nyelvtudással**. Munkavégzés helye: Szigetszentmiklós. Ha hirdetésünk felkeltette érdeklődését, pályázati anyagát juttassa el az alábbi e-mail címre: b.suranyi@nse-hungaria.hu.

Bővebb információk: tel: 06 20 494 38 24, web: www.nse-groupe.com

... DO MADŽARSKE

Pomoč Jugovzhodni Aziji

Madžarska vlada je prizadetim območjem v Jugovzhodni Aziji namenila 1,2 milijona dolarjev pomoči. Tudi akcije civilne družbe so rodile sadove, po podatkih Rdečega križa se je do konca prejšnjega tedna zbralo kakih 250 milijonov forintov prispevkov. Med darovalci so bili zasebniki, podjetja in organizacije. Zelo uspešna je bila tudi akcija baptistične humanitarne službe, ki je pozivala na simbolično posvojitvev otrok, ki so na omenjenih območjih ostali brez staršev. Simbolična posvojitvev pomeni, da krušni starši eno leto vsak mesec nakažejo najmanj tri tisoč forintov na račun službe, ki bo ta denar uporabila za stroške sirotišnice na Šri Lanki. Kakih 3500 družin je simbolično posvojilo otroke, med njimi tudi premier Ferenc Gyurcsány in več članov vlade.

Plastična zapestnica bolnikom

Od 1. januarja so v madžarskih bolnicah obvezne plastične zapestnice pri bolnikih, ki zaradi starosti ali okvar niso sposobni komunicirati in sebe identificirati. Na plastičnih zapestnicah so najpomembnejši podatki bolnikov, ki preprečijo, da bi bolnike zamenjali, kot se je to dogajalo v nakaterih primerih lani.

Zaskrbiljujoča demografska statistika

V letu 2004 je imela Madžarska najslabšo demografsko statistiko vseh časov. Tako malo otrok kot lani se še nikoli ni rodilo na Madžarskem. Število prebivalstva je začelo upadati leta 1981, ko je v državi živel 10.709 tisoč ljudi, leta 1990 pa le 10.375 tisoč. Trend se je nadaljeval, leta 2000 so na Madžarskem registrirali 10.222 tisoč prebivalcev, leta 2003 pa samo 10.142 tisoč. Vzroka sta nizka nataliteta in visoka smrtnost. Po najslabši napovedi se lahko zgodi, da bo število prebivalcev na Madžarskem leta 2050 le 7,4 milijona, po bolj optimističnih scenarijih pa okrog 8,8 milijona.

Učiteljem delovna uspešnost, učencem štipendije

Državna slovenska samouprava bo, po besedah predsednika Martina Ropša, v letu 2005 veliko pozornosti (in finančnih sredstev) namenila narodnostnemu šolstvu, njegovemu razvoju in udeležencem tega, učiteljem in učencem. Komisija za šolstvo DSS je na svoji decembrski seji obravnavala predloge (pripravila sem jih avtorica tega zapisa) kriterijev za dodelitev finančnega dodatka za delovno uspešnost učiteljem slovenskega jezika in predloge kriterijev za dodelitev štipendij slovenskim učencem in dijakom. Člani komisije so se s predlogi strinjali, dodali so le, da bi bilo potrebno primerno vrednotiti tudi izvenšolsko delo učiteljev v narodnostnih organizacijah. To je vsekakor pomembno. Predloge je sprejelo tudi predsedstvo Slovenske državne samouprave.

Predlogi kriterijev za dodelitev finančnega dodatka za delovno uspešnost učiteljem slovenskega jezika v narodnostnih šolah v Porabju

Učitelji slovenskega jezika, ki poučujejo v porabskih narodnostnih osnovnih in srednjih šolah, so odgovorni za uspešnost pouka, ki se kaže predvsem v znanju učencev in dijakov. Slovenska državna samouprava je njihovo uspešnost pripravljena finančno nagraditi. Pogoji, ki jih posamezen učitelj mora izpolniti, pa so naslednji:

1. Učitelj si mora skupaj z vodstvom šole prizadevati za čim višje tedensko število ur slovenskega jezika.
2. Prav tako si mora prizadevati za čim bolj uspešen pouk slovenskega jezika (uporabljati mora sodobne, privlačne metode pouka). Kako to uspešno preverjati? Merilo učiteljeve uspešnosti so motivirani in jezi-

kovno dobro usposobljeni učenci; ne le njihova ocena v spričevalu, tudi drugi dejavniki, o katerih bo govora v naslednjih točkah, so pomembni. Učiteljevo delo pa lahko preveri tudi pooblaščen strokovnjak na zaprosilo ustreznega organa državne samouprave.

Eden od pogojev za štipendijo je udeležba učencev na raznih tekmovanjih v materinščini. Na fotografiji podelitev priznanj na lanskem tekmovanju v slovenskem jeziku.

3. Udeležba učencev, dijakov, ki jih učitelj poučuje, na različnih tekmovanjih iz slovenskega jezika, katera razpisujejo Državni pedagoški inštitut, Zveza Slovencev na Madžarskem in druge organizacije.

4. Udeležba učencev, dijakov, ki jih učitelj poučuje, v različnih taborih slovenskega jezika in kulture v Porabju in v Sloveniji.

5. Udeležba in aktivno sodelovanje učencev in dijakov, ki jih učitelj poučuje, na različnih proslavah in drugih prireditvah v maternem jeziku.

6. Stalna udeležba učitelja na strokovnih spopolnjevanjih in seminarjih slovenskega jezika in kulture v Porabju in v Sloveniji.

7. Nenehno učiteljevo iskanje oziroma širjenje priložnosti za negovanje slovenskega jezika in kulture v različnih slovenskih krožkih na šoli: literarnem, glasbenem, plesnem, lutkov-

nem, novinarskem, računalniškem itd. (Učitelj naj organizira in vodi različne izvenšolske dejavnosti v slovenskem jeziku na šoli.)

8. Učiteljevo navduševanje (motiviranje) učencev in dijakov za pisanje različnih besedil – sporočil v slovenskem jeziku in ob-

posameznega učitelja in le-to tudi ustrezno nagraditi.

Predlogi kriterijev za dodelitev štipendij uspešnim učencem in dijakom, ki obiskujejo pouk slovenskega jezika v narodnostnih šolah v Porabju

Uspešni učenci in dijaki, ki obiskujejo pouk slovenskega jezika v narodnostnih šolah v Porabju, so tisti, ki pri slovenskem pouku in izvenšolskih dejavnostih v narodnostni materinščini dosegajo vidne uspehe in nadpovprečne rezultate. Učenec ali dijak lahko pridobi štipendijo, če izpolnjuje naslednje pogoje:

1. Se prizadevno uči slovenski jezik, kar pomeni, da dobro sodeluje pri pouku in ima prav dobro ali odlično oceno.

2. Obiskuje izvenšolske dejavnosti, ki so vezane na rabo narodnostne materinščine, in aktivno sodeluje v njih (tu mislimo na pevski zbor, folkloro, lutkovno skupino, slovensko glasbeno šolo in druge krožke, ki so vezani na rabo slovenske materinščine).

3. Udeležuje se različnih tekmovanj iz slovenskega jezika in na njih dosegajo dobre rezultate.

4. Sodeluje v različnih taborih slovenskega jezika in kulture v Porabju in v Sloveniji, kot tudi v drugih taborih in srečanjih, kjer je jezik komunikacije slovensčina.

5. Nastopa na proslavah in drugih prireditvah v slovenskem maternem jeziku.

6. Objavlja svoje spise v slovenski materinščini v Otroškem koticu časopisa Porabje ali v šolskih glasilih, biltenih in drugod.

7. Uspešno opravi izpit iz slovenskega jezika na katerikoli stopnji.

8. Sodeluje pri različnih

kulturnih in verskih dejavnostih v slovensčini v svojem kraju.

Uspešnost učencev in dijakov naj bi skozi šolsko leto spremljali predvsem njihovi učitelji, ki jih tudi najbolj poznajo. Prav tako naj bi bili učitelji v prvi vrsti tisti, ki bi učence in dijake prijazno ves čas spodbujali in jim pomagali do dobrih rezultatov. Osnovno merilo je znanje slovenske materinščine, ki bi se z nenehnimi spodbudami lahko bistveno izboljšalo. Višina štipendije (o načinu izplačila se bo odločila SDS) bo odvisna od izpolnitve navedenih kriterijev. Učence in dijake kot tudi njihove starše je s temi predlogi potrebno čim prej seznaniti. To naj storijo učitelji.

Šolska komisija je predlagala, da se dodatek za delovno uspešnost učiteljev določi v znesku 20-60.000 forintov. Dodatek bodo enkrat letno (tokrat ob koncu šolskega leta) prejeli učitelji in učiteljice slovenskega jezika v narodnostnih šolah in slovenske vzgojiteljice v narodnostnih vrtcih. Višino za posameznika bo določila posebna komisija. Višina štipendij za učence in dijake se bo gibala med 4 - 10.000 forinti. Podeljena bo v enkratnem znesku, prav tako ob koncu šolskega leta. O pravični dodelitvi bodo odločali predvsem učitelji, ki poučujejo posamezne učence.

Delo učiteljev v narodnostnih šolah in vzgojiteljic v narodnostnih vrtcih je zahtevno in odgovorno, zato je prav, da se še posebej finančno ovrednoti. To potrjuje tudi odločitev Državne slovenske samouprave. Upajmo, da bo ta pobuda imela pomembne pozitivne učinke.

Valerija Perger

OTROŠKI

Mlašeči guči pri Malom potoki

Mala ves se zača tam, gde nut v njou priteče Mali potok. Že od negda so se tam špilali mali lidge iz Male vesi. Na, tam so se lejta pa lejta špilali mlajši iz Male vesi. Eške gnesden je tak. Tě Mali potok, vse tiste drejve kouli njega, raki in ribe v njem so čüle čüda mlašečoga pogučavanja in tou eške itak poslušajo.

Zdavanje

Mlajši iz Male vesi pri malom potoki so trno radi vidli, če se je tam nin kouli godilo kakšo veseldje. Tou je leko bila veselica, veski svetek ali pa kakšo zdavanje. Tou ji je od vsega najbolje migalo, naj se zgodi vsikiš den, vej pa je bilou vsigdar vnougo vsega do broga za gesti pa piti. Zdavanje z gostüvanjom je zato ga voło bilou najboukše, ka je vse bilou zašenki.

Dapa prišo je takši čas v Malo ves, v sterom je nej bilou nikše veselice, nikšnoga svetka, od kakšnoga zdavanja pa je nej bilou nej slüja pa nej düja. Mlajši pa bi tak radi, naj se kaj takšoga zgodi.

- Vrag je šalo vzeu, - si je v potoki namako noge Feri. *- Tej mladi moški pa deklina so nikšni nej. Tak pravi moj dejdek tō. Vej se pa sploj več neškejo ženiti!*

- Istino maš, - je od toga neka vejidla mala Rožika tō. *- Nega zdavanja, nede drouvne dece. Moj ata pravi, ka ves na nikoj pride.*

Pa so se tak zgučavali tadale. Vej je nji nej mantralo, če ves rejsan na nikoj pride, liki so se bole za tou brigali, naj bou po zdavanji gostüvanje. Najprva so škelo oženiti od male Rožike očovoga brata. Stari pojep je že biu. Ranč telko stara dekla je bila od maloga Tonija tetica.

- Tejva bi bila za vküper, dapa kak njiva nagučati, naj se vzemeta? - je Djouzek že za na-

prej vedo, ka tou nede šlau samo tak, kak si uni brodijo. *- Vejpa nikšna lübezden dum mora biti, nej?*

Vsi so samo začali klumati z glavami, ja, ja, ja, tou je velka istina, brezi lübezni nede šlau. Tak so zdaj brodili, steriva moški pa ženska sta zalübleniva pa se radiva mata, dapa sta eške nej oženjeniva. Brodili so, brodili, namakali noge v potoki pa brodili tadale, dokejš si je nej na glas zbrodo Janči.

- Vej pa naša bautošica! Njou ma Kovačin Pali trno rad, nej istina? - je skur spadno v vodou od sreče, ka si je zbrodo.

Dapa njegva sreča je bila zaman. Vsi so samo poglednili nazaj v potok, kcuj pa čemerasto tak bole po tüma sikali.

- Vej pa vsikiš v vesi vej, ka je bautošica oženjena, Kovačin pa jo rad ma samo zavolo toga, ka njemi gnauk na keden za šenki edno pivo da.

Na, tak so brodili tadale. Mi no je den, prišo je večer, pa pomalek nouč. Mali sva-tovge so šli spat. Vsikiš je brodo ali pa senjo, kak lepou bi bilou gostüvanje slüžiti. Na drugi den so od toga brodili tadale. Nika se je nej genilo v njihovi glavaj vse dokejš je nej opoudne v cerkvi zvonilo. Kak če bi nji klonckanje zvona fudnilo v glave.

- Vej pa naj se vzemeta dva med nami, ka nemo čakali na tiste starejše od nas, - so se poglednili pa prajli vsi nagnouk v eden glas.

Ja, tou je lepou povedjano bilou, dapa kak naj tou napravijo.

- Najboukše bi bilou, ka se vzemeta teva maliva, mala Rožika pa mali Toni, - je prvi voovalo svojo idejo najvejši med njimi Feri.

- Ka, si ti vcejlak nauri? - se je brz za sebe postavio mali Toni. *- Takše z velikimi lampami ge nikak za ženo ne vzemem!*

- Vejti ge dam velke lampe, - je na šurko gore oprla lampe mala Rožika. *- Tou, ka je niške čeden, eške ne znamenije, ka velke lampe ma! Bole naj Feri vzeme Vero za ženo.*

Zdaj je začalo na Malom potoki goreti. Rejsan, od vsega vküper se je voda v potoki gore vužgala. Eden pojep bi nej emo nieno deklina, pa deklieke so ranč tak nej skele meti nienoga pojba. Tak so se svadili med seuv, ka so se deklina šle tadale špilati na bregj, podje pa so si svoje trde glave ladili pri staroj vrbi.

In tak je eške gnesden in de vsigdar tak, gda se mlajši začajo zgučavati, stera se steromi vidi ali pa steri se sterou najbolje vidi. V toj pripovejsti so tō nikak nej vküper prišli, vejn, ji je sram bilou, čeglij so se med seuv radi meli. Dapa gostüvanja je v Maloj vesi nej bilou do geseni. Po tistom pa so plesali pa djufkali, ka se je vse obliskalo. Mali Toni je pleso z malo Rožiko, Feri pa z Vero.

Miki Roš

Mi smo mlado porabsko gledališče

KOTIČEK

Dijaki, ki se učimo slovenščino na gimnaziji v Monoštru, pripravljamo gledališko predstavo. Vsako drugo soboto se dobimo v Slovenskem domu. Vaje se začnejo ob devetih. Naš režiser je Miki Roš.

Zjutraj smo vsi zaspani, ampak Miki je zelo potrpežljiv z nami. Najprej smo imeli samo bralne vaje. Sedaj pa že znamo besedilo in se učimo igrati vloge. To je zelo zanimivo. Vsak od nas igra eno igralko ali enega igralca. V sami predstavi gre za vajo neke predstave. Gre zelo težko, zato se režiser jezi, ampak sreča, da ni tako strog. Vsi se trudimo, da dobro pripravimo predstavo. Smo vesela družba, na vajah se veliko smejemo.

Predstava je skoraj gotova. Kmalu bomo nastopili. Upam, da se bo nastop posrečil in bo naša predstava vsakemu všeč.

Erika Dončec
Gimnazija Monošter

Čez deset let

Čez deset let bom že v službi, sicer še ne vem, kje bom delal. Upam, da bodo takrat boljše gospodarske razmere na Madžarskem in vsak bo imel delo, nezaposlenih delavcev pa ne bo. Družine bodo brezskrbno in veselo živele. Visoko šolo bom že končal.

Vesel bom, šaljav gostobeseden fant, ki ima veliko prijateljev. Verjetno bo sestra že imela družino, večkrat jih bom obiskal in jim bom pomagal. Starše bom tudi obiskal vsak dan, oni bodo že upokojenci. Imel bom vozniški izpit in upajmo, avto. Mamico bom odpeljal, kamor bo hotela. Če bom imel možnosti, bom obiskoval športna tekmovanja.

Čez deset let bi rad bil srečen, zadovoljen, vesel človek, ki živi v državi, kjer sta znanje in človek vrednota.

Deneš Pint
Gimnazija Monošter

Kot vsak človek, tako tudi jaz imam načrte in cilje, ki bi jih rad dosegel. Vem, da to ni enostavno, toda vse lahko dosegem s potrebno vztrajnostjo in pridnostjo.

Naslednja leta bodo v mojem življenju zelo pomembna. Najpomembnejše je zdravje, brez tega ne bi bil vesel. Na začetku leta bom šel na državno tekmovanje v slovenskem jeziku. Rad bi dosegel najboljši uspeh

zato, ker bi potem to veljalo za maturo iz slovenskega jezika. Rad bi naredil izpit iz nemškega jezika. V današnjem svetu si tisti, ki ne pozna jezikov, zelo težko najde službo. Med cilji je tudi vozniško dovoljenje. Čez leto in pol bom maturiral. Verjetno bom uspešno izvršil nalogo, kljub temu, da bomo delali dvostopenjsko maturo. Po maturi se bo končalo moje gimnazijsko učenje. To so moji dveletni načrti.

Potem si moram izbrati poklic. To bo spet težka naloga. Še ne vem, kakšen poklic bi si izbral. Upam, da mi bodo starši pomagali in tako se bom odločil za poklic, ki mi bo všeč. Človek je vesel, če dela tisto, kaj ljubi. Delo je trpljenje, če človek nima rad svojega poklica. Potem ko bom pridobil poklic, bi si rad čimprej zagotovil zanesljivo službeno mesto. Sicer pa vem, da bo to zelo težko. Potreboval bom zanesljivo, uravnoteženo družinsko zaledje.

Če bom te cilje dosegel, bom lahko rekel, da sem zadovoljen. Upam, da bo harmonična in zanesljiva družina zmeraj z menoj.

Gabor Holec
Gimnazija Monošter

KAUT

Apátistvánfalva és Čepinci
település civil szervezetei
szeretettel meghívják Önt és kedves családját
2005. február 6-án

**HATÁRON ÁTHALADÓ
RÖNKHÚZÁSUKRA.**

Program:

- 09.00 Menyasszony kikerése Čepinciben
- 10.30 Szégyenfa kivágása
- 12.00 Rönkhúzási menet indulása Apátistvánfalvára
- 15.00 Esketés, rönk árverezése Apátistvánfalva főtérén
- 16.00 Lakodalom a Konkolics kocsmában
- 20.00 Menyasszonytánc

Civilne organizacije v Števanovcih in Čepincih vas
6. FEBRUARJA 2005
vljudno vabijo na

PREKOMEJNO BOROVŌ GOSTŪVANJE.

Program:

- 09.00 Nevestino slovo od staršev v Čepincih
- 10.30 Posek smreke (sramotonega drevesa)
- 12.00 Odhod povorke v Števanovce
- 15.00 Poročni obred, prodaja smreke na dražbi
- 16.00 Svatba v gostilni Konkolič
- 20.00 Nevestin ples

Az átkelő 24 óráig tart nyitva. Az átkeléshez személyi igazolvány szükséges.

Mejni prehod bo odprt do 24.00 ure. Za prestop meje sta obvezna osebna izkaznica ali potni list.

NIKA ZA SMEJ...

Sto je pa te oča?

Lujza se je etognauk sploj fejst taužila svojoj padaškinji Eržiki, ka je njeno čer nekaj v nevolu spravo. Eržika zdaj etak pita Lujzo: »Pa ka š te zdaj delala?«
»Ka mo delala, ka mo delala! Iskala mo očo.«
Eržika pa tadala spitava: »No, pa si ga že najšla?«
Lujza pa: »Pet laufarov sam že zaojdl.«

Tolmač

Vdardjeni Hugo je etognauk nut ūšo v edno pisarno pa se je glaso, ka bi on rad bio francuški tolmač. V pisarni so ga pitali, če je že odo v Franciji. On je pravo, ka ja, že večkrat. Zdaj so ga tadala spitavali, ga malo vō-sprobavali pa so ga pitali, kak po francuškem pravijo, ka snejg.
Hugo pa: »Žau, tau ne vejim, zatok, ka sam ge vsigdar samo v leti odo v Franciji.«

Vōra

Škrklavi, šparavan Ivan je etognauk v Budimpešto

mogo titi pa je tam v ednoj hoteli spau. Gda je tavō na okno pogledno, je vido eden cerkveni tōren pa vōro na tōrmi tū. Sam sebi je etak pravo: »Hu, fajn!« Pa si vōzema iz žepke svojo žepno vōro pa go doj stavi.

Porabje

**ČASOPIS
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM**

Izhaja vsak drugi četrtak
Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1,
p.p. 77,
tel.: 94/380-767
e-mail:
porabje@mail.datanet.hu
ISSN 1218-7062.

Tisk:
SOBOŠKA TISKARNA
SOLIDARNOST d.d.
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.

